Els talismans de Pitxot

El pintor i director del Teatre Museu Dalí de Figueres exposa mig segle de la seva pintura de pedres i paisatges tel·lúrics al museu Can Framis de Barcelona

Antoni Pitxot toca una de les seves pintures de paisatges de pedres exposades a Can Framis Foto: ALBERT SALAMÉ.

Antoni Pitxot (Figueres, 1934) viu envoltat literalment de pedres. Les pedres de l'impressionant cap de Creus, on viu, i les pedres que s'amunteguen al seu taller i que són unitat essencial de les seves pintures i escultures. Si s'hagués de definir d'alguna manera l'estil de Pitxot seria senzillament un estil petri, tel·lúric, mineral i calcari.

A Pitxot, personatge que és indissoluble de la seva amistat amb Salvador Dalí, no li importa que durant anys, quan el Teatre Museu Dalí no tenia cartells identificatius, molts visitants confonguessin les seves pintures exposades al museu amb les de Dalí. Malgrat que els estils dels dos artistes són radicament diferents, assegura que el mateix Dalí desitjava aquesta confusió. Pitxot va ser mà dreta de Dalí durant la construcció del museu, i des de la inauguració del centre no ha deixat de ser-ne director. “I ho seré mentre em mantingui dempeus”, assegura molt convençut.

La seva faceta daliniana, però, no ha impedit que Pitxot no hagi parat mai de pintar. La seva trajectòria pictòrica de més de mig segle es resumeix ara en l'exposicióLa memòria i el temps,que es pot veure al museu Can Framis de la Fundació Vila Casas i que es tracta de la primera mostra institucional que es fa d'Antoni Pitxot a Barcelona.

Amb el seu posat de gentleman etern, Pitxot explica que l'obra germinal del que ha estat el seu estil basat en les pedres és Paisatge de roques amb peix(1965), que ell defineix com el quadre “més surrealista” que ha fet mai, ja que en el paisatge del cap de Creus apareix, dins del mar, el cap d'un llobarro. “És impossible que un llobarro tregui el cap d'aquesta manera –explica Pitxot–, m'ho asseguren tots els pescadors. Però aquest llobarro surt per contemplar el paisatge i queda tan impressionat que fins i tot li cau la bava.”

A partir d'aquesta obra, Pitxot va començar a treballar directament des de l'estudi, portant-hi el paisatge i les seves pedres. “Vaig deixar de treballar a l'exterior per passar a pintar dins de l'estudi envoltat de pedres i de maniquins construïts amb pedres. Aquest és el meu rebost. Són els meus talismans”, diu Pitxot.

La tempesta i Dalí

En l'exposició es pot comprovar com Pitxot acostuma a treballar per sèries. Una d'aquestes és la d'homenatge a l'obra mestra de Giorgione La tempesta. La gènesi d'aquest treball té a veure, de nou, amb Dalí: “Dalí era un gran admirador de Giorgione. Un dia érem al bar Astoria de Figueres. Va caure un llamp i va ressonar un tro tan impressionant que Dalí va fer un salt a la cadira tan gran que pràcticament el vaig veure levitar. L'escena li va recordar La tempesta de Giorgione i aleshores Dalí em va dir que havia de pintar aquesta obra d'alguna manera”, recorda Pitxot. Una altra de les sèries presents en l'exposició és la que incorpora al paisatge i a les figures pètries fragments de ceràmiques acolorides que recorden una mica el trencadís de Gaudí. “Són aquells fragments de matèria que arriben a la sorra de les platges i que Dalí anomenava records accessibles.” Amb aquests fragments, Pitxot torna a homenatjar l'art clàssic i obres com araLa batalla de Constantí contra

Magenci, de Rafael.

Aquesta mostra a Can Framis coincideix amb la que Pitxot presenta en aquests moments al castell de Púbol al voltant de l'escultura Mnemòsine.

Antoni Pitxot. La memòria i el temps.can framis. Roc boronat, 116-126. barcelona. fins al 20/7

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/736291-els-talismans-de-pitxot.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss